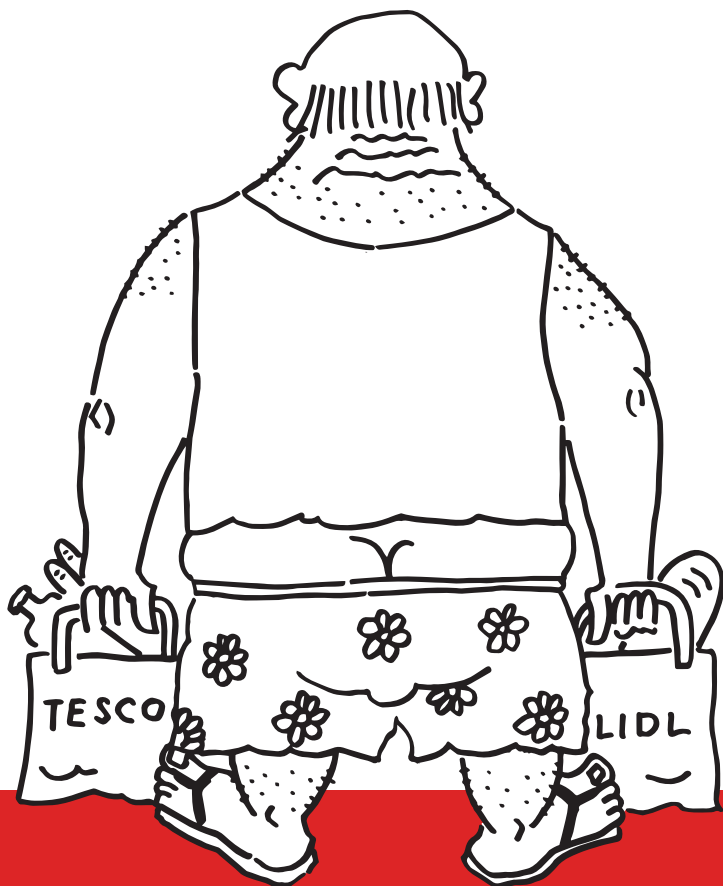

S PITĚROU

ČEŠI PŘEŽIJOU

Ernest Štátný

Prolog

Pojďte a poslyšte příběh o statečnosti a hrdinství prostého muže a vězte, že v těžkých dobách vždy povstanou udatní bojovníci, kteří spěchají na pomoc českému národu, jenž je zmítán nepřízní osudu. V lesklé zbroji vyrazejí neohroženě na zteč a bez bázně a hany kosí nepřátelská vojska. Neznají strach, hlad ani vyčerpání, za svou vlast bojují do roztrhání těla a neustanou, dokud není česká koruna navrácena do rukou českého národa. Po vzoru našich praotců a předků, již přišli do končin naší vlasti a usadili se po Labi i po Vltavě, vyráží pan Ladislav Pitěra srdnatě a nelítostně do boje s krvelačnou šelmou, jež má být podle proroctví svržena do propasti na tisíc let. Pan Pitěra je osamělý válečník, blanický rytíř, ochraňující slabé a nevinné. Jeho zbraněmi jsou lest, vtip a šarm. Jeho misí je nezúčastnit se, a přesto zvítězit. Nechtě se obdivuhodné životní příběhy pana Pitěry stanou pokladnicí moudrosti, ze které budou moci budoucí generace čerpat nehynoucí inspiraci a poučení v dobách, kdy světlo světa možná opět pohasne a lidský druh, jako už tolikrát, upadne do spárů temnoty.

Pod nadýchanými bílými mráčky, mezi zelenými kopečky, ozdobeno půvabnou říčkou Brblavkou, leží úplně obyčejné české město. Má nově zrekonstruované náměstí, rozlehlý park s dětským hřištěm a lavičkami, na kterých se potajmu scházejí -náctiletí milenci, aby si dokazovali svou nehynoucí lásku. Na jaře je město rozkvetlé, voňavé a září všemi barvami do dalekého kraje. Léto je zde prosluněné, plné radosti a prázdninových her. Na podzim je všude spousta louží, ve kterých dupou malí zlobilové, a na zimu se město ukrývá pod naducanou sněhovou čapkou. Lidé jsou tu milí a usměvaví, vždy připravení pomoci jeden druhému. Je radost v takovém městě žít, a proto se tu před dávnými časy usadil také pan Pitěra se svou milovanou ženou Věruškou. „Láďóóó, kurvááá zvedni ten telefóóón,“ huláká paní Pitěrová jako smyslů zbavená, až z toho panu Pitěrovi zaskočí tlačenka, kterou si právě krájí nad dřezem na úhledné kostičky své oblíbené velikosti. To proto, aby chytil tu správnou slinu, až půjde večer do místního hostince U Suchánků na jedno točené. „Láďóóó, nesor mě a zvedni tóóó.“ Paní Pitěrová začíná brunátnět a v obličeji chytá tmavě fialovou barvu, co je typická pro těžké alergie v době senoseče. Není se konec konců vůbec čemu divit, protože dnes vysílají nesmírně důležitý díl jejího oblíbeného seriálu Vášeň z Akapulka, který paní Pitěrová sleduje již osmým rokem a oči si u něj už málem vyplakala. „Huš ežim Eruško,“ dáví se pan Pitěra lehce nazelenalou tlačenkou z místního řeznictví, jehož majitelem je pan řezník Šizuňk, největší maloobchodní zloděj v širokém okolí. Pan Pitěra sprintuje po linoleu jako o život, vybírá jednu zákrutu za druhou a připadá si téměř jako tehdy za mladých let, když byl členem všesokolského sletu a život byl ještě jedno velké a úžasné dobrodružství. „Hu

eleónu Itěra Aádislav ho e am.“ „Eruško, to e áš Čeněk,“ začíná pan Pitěra po vzoru své paní také fialově, ovšem v tomto případě se nejedná o divácký stres, nýbrž o ucpanou krční trubici. „Můj Čeněček, můj syn,“ rozplývá se paní Pitěrová v návalu mateřského štěstí a úplně zapomíná na důležitost seriálové epizody, ve které se má Juan Escobar po šedesáti letech dnes konečně dozvědět pravdu o své snoubence Rozalitě a jejím milenci Rikardovi. „Jakpak se daří mému chlapčkovi?“ chvěje se paní Pitěrová rozrušením po celém těle. Pan Pitěra viděl svou paní naposledy takhle šťastnou loni o Vánocích, když našla pod stromečkem televizní pytel, dobíjecí kartu Jebefonika O2 a také pánské pyžamo, které rok před tím koupila Čeněkovi k narozeninám. „Zeptej se ho, jestli dobře jí,“ dělá si paní Pitěrová oprávněně starosti o stravovací návyky svého syna, který je toho času i se svou ženou Maruškou na chmelové brigádě ve Valašském Meziříčí. Čeněk se totiž společně se svou manželkou dostal do tíživé finanční situace, ostatně tak jako většina spořádaných a pracovitých občanů České republiky. Poté co si společně s dalšími nájemníky panelového domu vzali státem garantovaný úvěr na celkové zateplení, přišla zdrcující rána. Dotace z Evropské unie, které měly sloužit na financování celého projektu, použilo místní městské zastupitelstvo na nákup rodinných vil a luxusních sportovních vozů. Pitěrovým stejně tak jako ostatním nájemníkům zbyly jen dluhy a oči pro pláč. Neblahá situace vygradovala před několika měsíci hodinovou výpovědí, kterou obdržel Čeněk Pitěra od svého dlouholetého zaměstnavatele, který se dostal do insolvence v důsledku dluhové krize, jež zachvátila celý vyspělý západní svět. Další ranou byla exekuce na byt a veškeré jeho příslušenství, což způsobilo celkové psychické zhroucení Čeněkovy ženy Marušky. Její psychotické

ké stavy jsou podle lékařů velmi vážné a projevují se tím, že Maruška většinu dne běhá po čtyřech a na malou si na místo toalety odskakuje k lampě před domem. Nedávno jí byl odebrán občanský průkaz ve smyslu nesvéprávnosti, protože při procházce parkem pomočila nohu městskému strážníkovi ve službě. „Zeptej se ho, jak je na tom Maruš, aby se mu ta chuděra eště nezaběhla,“ dělá si paní Pitěrová starosti o svou snachu, se kterou ji pojí pouto typického ženského zájmu. Společně totiž dlouhé roky sledují mexické telenovely a také životní osudy českých celebrit a VIP osobností. Od té doby, co je Maruška duševně indisponována, však u Pitěřů převažují spíše pořady jako 101 dalmatinů nebo Maxipes Fík.

Pan Pitěra však na naléhání své paní příliš nedbá, neboť se musí koncentrovat na mnohem důležitější témata. On i jeho syn jsou totiž velcí sportovní fanoušci a pan Pitěra se potřebuje se svým synem podělit o zážitky z nedávného místního fotbalového utkání. Paní Pitěrové se ovšem takový přístup ani trochu nelíbí, bělma se jí zalévají krví a v hlavě jí hučí jako v sopce před výbuchem. „Dej sem ten telefon, ty dacane, já vám dám fotbal, to uvidíte,“ lomcuje paní Pitěrová se svým mužem tak silně, až mu zaskočená tlačěnka vyletí z krční trubice a začne si to popleskávat po linoleu napříč bytovým jádrem. „Ahoj Čeněčku, tak jak se na tej brigádě máte?“ zmocní se po krátkém, avšak intenzivním boji paní Pitěrová telefonního sluchátka. „Věruško, pochop, že s ním musím urgentně mluvit,“ pokouší se pan Pitěra odchytnout svou neposlušnou tlačěnku, která se po několika umaštěných poskocích uhnízdila paní Pitěrové pod její domácí sukní obřích rozměrů. „Kam to lezeš, ty dobytku,“ oboří se paní Pitěrová na svého muže v domnění, že se mu navrátila jeho mladická síla a dávno ztracená mužnost. „Věruško, nehejbej se, už ji skoro mám, svini jed-

nu klouzavou,“ nahání pan Pitěra svou oblíbenou pochoutku mezi opuchlými kotníky své manželky. Paní Pitěrová však neztrácí v důsledku těchto neohlášených sexuálních útoků svého muže telefonickou koncentrací, protože je nadmíru napjatá, jaké další žhavé novinky uslyší od svého milovaného syna a jeho duševně slabé manželky. Paní Pitěrová totiž navyládala všem místním zvědavcům, že Čeněk emigroval do USA a že se mu tam daří nad veškerá očekávání velmi dobře. Pitěrovi se s ním teď všude chlubí, zejména závistivým sousedkám v paneláku, které jsou z tak nečekáného Čenčkova zahraničního úspěchu v nepřejícném stresu. Samy totiž nikdy neokusily ten pravý západní blahobyt, a to zejména proto, že jsou odkojené šedi železné opony. „Čenku, pozdravuj Maruš,“ plazí se pan Pitěra okolo své paní, která se s ním v tuto chvíli v žádném případě nechce dělit o nabyté dojmy z tak důležitého hovoru, který, jak se nakonec ukáže, je zrealizován na účet volaného. Paní Pitěrové to zřejmě způsobí nemalé trhliny v jejím už tak napjatém rodinném rozpočtu, ovšem nutno dodat, že jak jde o rodinu, je paní Pitěrová vždy připravena k velké materiální oběti. Ať tak či onak, jedno je více než jisté. Čeněk přijede i se svou prostoduchou manželkou po několika měsících brigádníčení domů bez peněz a bez vyhlídky na jakékoliv budoucí zlepšení. Ukázalo se, že pracovní agentura www.zaplat.cz, která Čenčkovi brigádu za nemalý poplatek zprostředkovala, byla ve skutečnosti, podvodná organizace, sídlící na Chujmanských ostrovech, vydělávající na ubohých nezaměstnaných, a to vskutku nelidským způsobem. Za zprostředkování jednoho pracovního místa účtuje tato agentura patnáct tisíc korun s tím, že pokud je klient bez prostředků, agentura zajistí financování prostřednictvím ukrajinské lichvářské firmy Boris Groznyj, s. r. o. Klient je

po podepsání smlouvy přepraven na nějaké odlehlé a velmi těžce dostupné místo, kde je přivázán ke stromu a nechán na pospas osudu. Tak například Čeňek byl společně se svou manželkou přivázán několik měsíců uprostřed brdských lesů a za záchranu života vděčí pouze velmi neobvyklé shodě náhod. Brdské lesy byly totiž před nedávnem zprivatizovány a za manipulační poplatek 200 Kč převedeny do vlastnictví manželky známého českého kmotra Romana Jebouška. Tato pochybná transakce vzbudila nemalý povyk v řadách ochránců přírody, kteří se obávají, že lesy mohou být v krátké době vykáčeny a dřevo exportováno do USA, kde poslední dobou prudce roste poptávka po kvalitním dříví. Všechny lesy v USA byly v posledních pěti letech totiž vykáčeny a dřevo spotřebováno v rámci kvantitativního uvolňování na výrobu nových dolarů, kterými vláda financuje státní deficit. Uvědoměli ochránci proto správně uspořádali veřejný hapening, v rámci kterého se nechali přivázat k chráněnému brdskému stromu. Shodou okolností k tomu samému, kde Boris Groznyj přivázal Čeňka s jeho vyjící ženou. Pozvaným reportérům se tak naskytla mimořádná příležitost získat dvě reportáže za cenu jednoho výjezdu. K smrti vyhladovělý Čeňek se svou blouznící ženou tak musel absolvovat tiskovou konferenci se zástupci médií, která byla nakonec na popud lichvářské lobby přenášena pouze v nočním rozhlasovém zpravodajství. No to se rozumí, že je z takové mediální aféry u Pitěřů velký poprask. Nestává se přece každý den, aby byl nějaký Pitěra pozván do rozhlasu. Paní Pitěrová cítí, že je její rodičovskou povinností přichystat vřelé přivítání, protože se z Čeňka nakonec ještě může stát známá mediální osobnost a nedej bože ho pozvou třeba i do Holyůdu na červený koberec. Pitěrovi jsou z takových nenadálých hříček osudu celí paf. Paní Pitěrová

spěchá do kuchyně, kde zůstane doslova přibitá, dokud nebude na Čeněkův slavný návrat vše vzorně nachystané, a pan Pitěra zas pro změnu chytá mimořádnou pivní slinu, což je jistě rozumný důvod pro návštěvu místního hostince U Suchánků. „Věruško, tak já běžím a nečekej na mě, dneska si dám jedno vod cesty,“ loučí se pan Pitěra se svou paní, která je mu drahá jako žádný jiný člověk na této krásné industriální planetě. Po cestě si pan Pitěra narychlo v hlavě sumíruje úvodní řeč, kterou hodlá uzemnit pana výčepního Masopusta, což je známý chlubil a tluchuba. Neustále se společensky povyšuje na své štamgasty, kterých není mnoho. Jeho syn, toho času ve výkonu trestu, býval totiž velkým zvířetem na místním zastupitelstvu, které dlouhodobě spekulovalo se státními nemovitostmi. Paní Masopustová, ta se zas údajně v roce devatenáct set čtyřicet umístila na osmém místě v soutěži královny krásy v Kundovicích, což je malebná vesnička kdesi na hranicích s Polskem. Když pan Pitěra celý natěšený a žíznlivý konečně vtrhne do výčepu, nestačí se divit vlastním očím. V restauraci panuje nálada jako na funuse, nikde ani živáčka, jen pan výčepní Masopust stojí sám za pípou jako kůl v plotě. „Dám si jedno řezaný,“ salutuje pan Pitěra k výčepu, aby se prolomily ledy. „Řezaný už nevedem, nikdo ho poslední dobou nechlastal, tak sem ho zrušil.“ „Tak mi natoč jednoho zrzouna,“ pokouší se pan Pitěra dostat asertivně do hry. „Třicet rovnejch,“ praští pan výčepní Masopust se zvětralým podmírákem o výčepní pult, až z něho vystříkne zbytek pěny na všechny strany. „Když sem tu byl naposled, tak stálo dvacet šest,“ oponuje pan Pitěra panu výčepnímu a zkoumá míru, která je ovšem díky zamaštěnosti sklenice jen těžko odhadnutelná. „Když si tu byl naposled, tak lidi eště nebyli takový svině, Ladislave,“ tváří se pan Masopust, jako kdyby mu

lékař oznámil smrtelnou diagnózu. „Vod tý doby, co v Bruselu zakázali kouření, tak to de s touhle hospodou s kopce. Přišel sem vo všechny štamgasty, žena se se mnou rozvádí, syna mi zavřeli, psa mi ukradli, uvalili mi exekuci na barák a k tomu mám plotýnky v hajzlu,“ běduje pan Masopust jako muž, který zřejmě ztratil veškerou životní motivaci. Pan Pitěra jakožto lidumil a empatik je tím nečekaným přílivem špatných zpráv nemile zaskočen, a proto se dvakrát rozmýšlí, jestli si má v téhle veskrze beznadějně situaci objednat ještě jednoho kapáče. Když mu však pan výčepní Masopust se strnulou tváří oznamuje, že druhé pivo už bude za padesát čtyři korun, raději se uctivě rozloučí a spěchá domů za svou milovanou paní, která bude jistě potřebovat veškerou manželskou útěchu, poněvadž se její oblíbenec Juan Eskobar dnes opět pokusil o úkladnou vraždu milence své babičky, která je zřejmě vnučkou otcovy snachy od strýce Dominga, jenž je ostudou celé rodiny, poněvadž krade ovce ze stáda vlastního bratra, který je synovcem a zároveň sestřenicí své vlastní matky, jež je manželkou producenta a zároveň i režiséra celého seriálu.

Hned druhý den ráno na popud té radostné telefonické noviny se pan Pitěra chystá na velice důležitý a zodpovědný nákup do místního supermarketu. „Věruško, ten náš pan prezident, to je tuze moudřej a pohlednej muž, já když ho slyším promlouvat k lidu, tak se mi většinou vopotej nohy a chytím mimořádnou slinu,“ mudrcuje pan Pitěra a láduje pivní lahve do igelitové tašky s nápisem Tesco – U nás nakoupíte zdarma. „Ládíku, né abys někde vykládal ty tvoje hovadiny, víš že máme tu demokracii, eště nás můžou dát zavřít,“ tváří se paní Pitěrová

ustaraně a podává svému muži nákupní seznam A1, který se-
pisovala do pozdních nočních hodin. Výtah bohužel stále ješ-
tě nejezdí, a to zřejmě z toho důvodu, že pan Buriánek, velký
kutíl a inovátor z vedlejšího vchodu, patrně vymontoval ve
strojovně důležité elektro součástky, které používá na stavbu
vodní elektrárny na své haciendě v Českém ráji. Před domem
pan Pitěra potkává, jak se dalo tušit, neodbytnou sousedku
paní Kořínkovou a je to setkání více než přátelské. „Jak se
vám daří, pane Pitěro?“ ptá se paní Kořínková se sousedským
zájmem. „Ani se neptejte, paní Kořínková, mně už to nestojí
ani na hymnu,“ posteskuje si pan Pitěra a nevěřičně zírá na
dva bezové klacky, kterými je paní Kořínková podepřená. „To
jsem to ale vymňoukla, pane Pitěro, byli u mě ty exekuntoři
a všechno mi sebrali, dokonce i francouzské hole, co mi je pro-
platila VZP. Prý můj syn nadělal velké dluhy,“ stěžuje si paní
Kořínková se slzičkami na krajíčku. „Nikdy ste se nezmíni-
la, že máte syna,“ tváří se pan Pitěra ustaraně, protože cítí
občanskou povinnost podat stařence pomocnou ruku. „Já
syna nikdy neměla, ale ten pan exekuntor tvrdil, že pro to
nemám administrativní důkazy,“ hrbí se paní Kořínková jako
starý indiánský luk. „Hlavu vzhůru, paní Kořínková, existu-
je řešení každý patálie. Mám kamaráda a to je mistr v řešení
těchhle těch na hovno situací. Až tu bude mít zas přednášku,
jak asertivně přežít vlastní smrt, tak vás tam vezmu.“ Paní Ko-
řínkovou takový zájem o její osobní problémy velice dojíhá,
až se jí z toho mlží brýle. Z vděčnosti udělá panu Pitěrovi kří-
žek na čelo a slíbujíc, že se za něho bude modlit dnem i nocí,
protože pan Pitěra právě prokázal, že není pouze uvědomě-
lým občanem, ale zřejmě také svatým mužem.

V místním supermarketu, který je od rezidence Pitěrových
vzdálený, coby důchodce v trenýrkách doběhl, jde vše podle

očekávání velmi hladce. Vozíky jsou připravené v dlouhých řadách, slevové letáky jsou k mání pro každého, regály jsou k prasknutí přeplněné prošlým zbožím a u automatických dveří, v nelidském průvanu, nesměle přešlapuje neduživě vypadající člen bezpečnostní služby. „Buďte zdrav, příteli,“ zubí se pan Pitěra a se zájmem si prohlíží zaschlou nudli, co se táhne sekuriťákovi přes půl obličeje. Sekuriťák se třese zimou, nohy se mu podlamují v kolenou a jeho celkový zdravotní stav se zdá být velice vážný. „Jak dlouho už tu pracujete?“ snaží se pan Pitěra vtáhnout kolabující ostrahu do přátelského hovoru. „Dvanáct let,“ odpovídá sekuriťák s vypětím všech sil a musí se při tom přidržovat reklamního stojanu s portrétem velmi úspěšného politika s tykadly, na kterého byla před nedávnem uvalena vazba. Panu Pitěrovi jakožto velkému znalci spletitých cest osudu je jasné, že neštěstí nechodí po horách, ale po lidech, a proto se raději s ubohým zaměstnancem rozloučí a bez rozmyslu se vrhá vstříc nákupnímu dobrodružství. V oddělení zeleniny zrovna mladá paní prodavačka vykládá čerstvá rajčata, papriky a také mrkve, co jsou velmi prospěšné pro zrak. Pan Pitěra s nefalšovaným zájmem zkoumá tvar a rozměry zeleniny, jestli je vše v souladu s parametry Evropské unie a jestli cena produktů souhlasí s deklarovanými slevami na billboardech před supermarketem. Rozměry i tvar se zdají být v pořádku, ale ceny jaksi nesouhlasí. „Tak vám řeknu, slečno, já bejt vo pár let mladší, tak vás povozím po francouzský riviéře na pet lahvi,“ snaží se pan Pitěra zavést hovor s mladou slečnou prodavačkou, aby získal nějakou tu cenovou výhodu a především informační náskok před ostatními nakupujícími. Mladá paní prodavačka je velmi komunikativní a panu Pitěrovi ochotně poskytuje velmi důležité informace všeho druhu. Zejména je prý důležité se mít na pozoru před lihovinami od společnosti Brak, poněvadž

prý obsahují velké množství smrtelného metylkyanidu. Pan Pitěra je ve svém živlu, pobíhá mezi regály, bravurně kličkuje mezi zákazníky v přeplněných uličkách a na svém nákupním seznamu odškrtnává jednu položku za druhou. Když se konečně propracuje do svého zamilovaného oddělení s uzeninami, všimne si jeho trénované jestřábí oko podezřelého pobudy, který si právě láduje konzervu lančmídu za usopená kačata a to je přesně ten okamžik, kdy musí pan Pitěra zasáhnout ve jménu spravedlnosti. Nerozmýšlí se, neváhá a bleskově nasazuje zlodějčkoví nelsona, za kterého by se nemusel stydět ani Arnold Scheizeneger, exguvernér Kalichurnie. V celém supermarketu je z toho okamžitě velké pozdvižení, všichni pana Pitěru chválí, jaký je to chlapák a hrdina. Jen pan ředitel je celý nesvůj, pozve si pana Pitěru do své ředitelské kanceláře a taktně mu tam vysvětlí, že zloděj, kterého právě pan Pitěra slavně zadržel, je podnikový detektiv. Nedávno se prý rozvedl, platí alimenty na šest dětí, a tudíž už mu z platu nezbyvá na mandatorní výdaje. Jelikož pan Pitěra není žádný nelida, ale humanista se silným sociálním apetitem, chápe, že takováto choulostivá kauza může poškodit dobré jméno supermarketu. Bez váhání nabídne pomocnou ruku a zorganizuje rychlou záchrannou akci. Před supermarket je během několika hodin přistavena ambulance a praktický lékař s politováním konstatuje, že z důvodů celkového vyčerpání, dlouhodobého hladovění a silného podchlazení musí být všichni zaměstnanci bezpečnostní služby hospitalizováni. Na zpáteční cestě domů se ještě pan Pitěra zastaví v novinovém stánku před domem, aby pro svou paní zakoupil poslední výtisk jejího oblíbeného bulvárního deníku Třesk, ve kterém je spousta pravdivých reportáží o známých osobnostech, které nikdo nezná, a tím jsou nákupy pro dnešní den úspěšně završené.

Přípravy na návrat slavného syna u Pitěřů právě úspěšně finišují, paní Pitěřová navařila velký hrnec koprové omáčky, což je Čeněkovo nejoblíbenější jídlo už od školky. Pan Pitěra v kuchyni nad dřezem spokojeně usrkává lahvové pivo, lednice je nacpaná k prasknutí samými delikatesami, šampaňské se chladí a na televizní obrazovce právě Armando Estebáněz prožívá nervové zhroucení ohledně nevěry své snoubenky Eleanor. Čeněk i se svou drahou manželkou přijedou dnes z nemocnice domů ke svým drahým rodičům, kteří jsou jim nezlomnou oporou v těchto tak nelehkých časech. Poté co byla provedena exekuce na Čeněkův byt a on i s manželkou a šestnáctiletým synem Otou nocovali několik týdnů na benzinové pumpě, nabídla paní Pitěřová svým nebohým dětem, že mohou nějakou dobu bydlet v garsoniére, kterou si společně s manželem pořídila v dobách normalizace za dělnický plat. Pět lidí však nemělo v garsoniére kde hlavu složit, a tak musel Čeněk, chtě nechtě, odložit syna Otu do babyboxu. Na autobusové nádraží, kam Čeněk s manželkou dnes údajně přijedou, vyrazí Pitěřovi raději s půlhodinovým předstihem, aby nedej bože něco důležitého nepropásli. Kromě manželů Pitěřových přislíbili účast na přivítacím ceremoniálu také Čeněkova sestra Květa, její manžel Miloš Nguyen a jejich dvě děti František a Zuzanka Nguyenovi. Organizaci celé akce si bere na starost pan Pitěra osobně. Jako bývalý sokol, námořník, dobrodruh a nemocniční zřízenec má management větších akcí doslova v krvi. Před domem se Pitěřovi i Nguyenovi řadí do dvojstupů a v bojové linii vyrážejí vstříc svému osudu. Tempo a krok určuje pan Pitěra, vedle něho hrdě cupitá jeho žena Věruška, Nguyenovi v těsném závěsu a za nimi s velkou ztrátou o bezových berlích pajdá paní Kořínková. Ta sice účast ne-

přislíbila, ale zato se bojí sama chodit přes park, protože tam podle jejích slov řadí nekalé živly a ona se ve větší tlupě cítí bezpečněji. Její obavy se bohužel potvrzují v okamžiku, kdy při průchodu městským parkem zatarasí panu Pitěrovi cestu skupinka nepřizpůsobivých aktivistů, vybírajících příspěvky na herní automaty. „Naval love, dědku, bo ti jebnu hned,“ přiskočí potetovaný aktivista k panu Pitěrovi a máchá zběsile zrezlým nožikem. O minutku později je mu však jasné, že to byla mladická nerozváženost a jedna z největších chyb v jeho životě. Pan Pitěra jakožto juniorský přeborník a bývalý držitel černého pásu v judu neváhá a protivníka bleskurychle jedním chvatem zvaným břuchostisk zneškodní. V bolestech, s mohutným pupkem pana Pitěry na svém krku musí aktivista slíbit, že už nebude přepadat nevinné kolemjdoucí, vylupovat benzinové pumpy, zneužívat sociální dávky, inhalovat toluen, bít svou těhotnou ženu Gedžitu a že si najde poctivé zaměstnání v oblasti výkopových prací. Zbytek aktivistů samozřejmě chápe, že čelí jasné bojové převaze, a proto se dá raději s pokřikem „V Kanadě je líp, pičo“ na útěk. Další cesta probíhá však už zcela bez jakýchkoliv vážnějších komplikací a celá výprava dorazí i přes malé a neplánované dobrodružství včas na nástupiště meziměstských autobusových spojů. Pan Pitěra se pro jistotu ještě zaskočí zeptat na informace, zda je vše v pořádku a zda jejich syn dojede domů načas, tak jak se sluší a patří na integrovanou dopravu vyspělé tržní ekonomiky. Nad vchodem do informačního centra je sprejem nastříkaný velký kosočtverec, vchodové dveře jsou vylomené a nahrazené dřevěnou paletou pobitou starým kobercem a zažloutlými novinami. To ovšem nemůže pana Pitěru v žádném případě odradit a i přes počáteční nedůvěru neohroženě vnikne do dnes již evidentně bývalých prostor dopravního

podniku. Uvnitř je poměrně živo a skupinka bezdomovců shromážděná okolo táboráku vítá pana Pitěru krabicovým vínem, okenou a nesnesitelným puchem připomínajícím rybí trhy v Kuala Lumpur. „Já bejval inženýr, věřil bys tomu, ty vole?“ haleká jeden z odpadlíků na pana Pitěru a na zname- ní přátelství a pohostinnosti mu podává poloprázdnou láhev s nějakým čistícím prostředkem. „Jen si cvakni, ty chuju, to ti protáhne trubky,“ nabádá pana Pitěru další člen bohémské komunity, zabalený do silně čpící textilie. Pan Pitěra, rozený sportovec a vyznavač zdravého životního stylu, však s díky odmítne milé občerstvení a svým novým přátelům bez váhá- ní nabídne účast na motivačním kurzu známého pozitivisty a dlouholetého kamaráda Ivo Stonana, který nese název Jak obrátit ekonomický úpadek, životní marasmus, nemoci a al- koholismus v životní pozitiva. Houmles komunita je tímto nenadálým příslibem lepší budoucnosti bez vyjímky napros- to nadšena, pana Pitěru bez váhání ustanoví svým náčelní- kem a také rozhodne, že na jeho počest bude otevřena láhev benzedrilu, kterou si šetří už od rána k mimořádné příleži- sti. „Co že ten dědek tak smrdí,“ přemítá si paní Pitěrová sama pro sebe na nástupišti a netrpělivě pokukuje na hodinky. „Mámo, děda smrdí jako ten pán s nemocnou nohou, co u nás před domem usnul v kontejneru,“ tváří se malý Fanda kysele a jeho sestřička se drží za nos, až z toho po chvílce začne pro- modrávat. „Každej správnej chlap má pořádně smrdět, to si zapamatuj, Fanoušku,“ culí se pan Pitěra spiklenecky na své- ho vnoučka. To už se ale do diskuze jako zodpovědná matka vkládá i dcera Květuška a trpělivě svým dětem vysvětluje, že smrdět je neslušné a že dědeček nejspíš jen něco špatného snědl. „Děda je starej dobytek, Fanoušku, tak je to,“ uzavírá slibně se rozvíjející debatu paní Pitěrová celá nevrlá z toho, že

má autobus zpoždění. Pan Pitěra je naopak nadmíru spokojený, jak ten čas příjemně a užitečně plyne, a především je sám na sebe hrdý, poněvadž byl dnes demokraticky a transparentně zvolen náčelníkem a to je pocta z největších.

Autobus nakonec přijíždí s dvouhodinovým zpožděním, protože řidič při namátkové dálniční kontrole nadýchal 7,6 promile a zbytek cesty musel odřidit jeden z pasažérů, nějaký pan Řeháček, bývalý závozník. Rodina Pitěrových nebyla v plném počtu už několik měsíců a při takovém dlouhém odloučení hrozí podle renomovaných odborníků syndrom odcizení, kterého se obává nejvíce paní Pitěrová jakožto žena a především matka se smyslem pro rodinné pouto. Jaké je to však nemilé překvapení, když není po Čeňkovi mezi vystupujícími pasažéry ani vidu ani slechu. Paní Pitěrová je z toho celá špatná a vidí hned vše příliš černě. „Určitě se jim muselo něco stát,“ zoufá si jako žena, která právě ztratila svého jediného syna. „Věruško, neblázni, je to velkej kluk, ten domů trefí,“ uklidňuje pan Pitěra svou zoufalou paní a nemůže se zbavit dojmu, že nebožák s umaštěnou přehazovačkou, opírající se o evidentně nepřičetnou ženu se strhanými rysy v propadlé bledé tváři, je mu až podezřele povědomý. Teprve až příjemně teple promočená obuv mu udělá ve všem jasno. Maruška si spletla jeho nohy s lampou v parku a občůrává ho ze všech stran. „Čeňku, ty vole, proč ji nevemeš na cvičák, takhle chcát na lidi se přece nemá,“ začíná pan Pitěra chápat, že několikaměsíční strádání v pozici zvané kozelec Čeňka totálně dorazilo. „Na drezuru teď, tatínku, nemáme peníze,“ shledává se zbědovaný syn se svou milovanou rodinou. „Ládíku, musíme počkat do tmy,

s tímhle nemůžeme jít za světla,“ obává se paní Pitěrová případných jízlivých reakcí na neutěšený stav syna Čenka. Paní Pitěrová totiž sousedkám vylíčila Čenkův zahraniční život jako holyűdský sen plný sociálních jistot, aby vzbudila jejich ŗárlivost. „Máš hezky uĉesaný vlasy,“ chválí pan Pitěra synovu přehazovaĉku a přemítá nad tím, jak strávit celé odpoledne na pomoĉeném nádraŷí hemŷícím se bezdomovci. „A tvoje manželka, to je kus ŷenský, tu ti všichni chlapi ve městě záviděj,“ nešetří komplimenty také na Marušku, která vypadá jako psí mumie po nevydařené balzamizaci. „Mohli bysme jít, maminko, domů, my máme hlad,“ třese se těžce podvyŷivený Āenek, poznamenaný jaterními skvrnami na rukou i na tváři. „To vám nedali v nemocnici najíst?“ diví se Květuška, která má díky ĉastým zásahům plastických chirurgů s nemocniĉní stravou bohaté zkušenosti. „Leŷeli jsme na patologii, protože jsme neměli na regulaĉní poplatky,“ popisuje Āenek krušné nemocniĉní záŷitky. „Krista pána, já už nechci nic vědět, jďeme domů, nebo mě z toho trefí šlak,“ běduje paní Pitěrová nad neutěšeným stavem svého syna a usilovně přemýšlí nad tím, komu kdy ublíŷila, ŷe ji potkalo takové neštěstí. Pan Pitěra vřak na rozdíl od své paní vűbec neklesá na mysli a snaŷí se udržet pozitivního ducha, který jistě znovu stmelí rodinu a vyřeší všechny problémy. Ihned po příchodu domů otevírá šampus Bohemia, aby navodil tu správnou slavnostní atmosféru, a pronáší slavnostní přípitek, který si připravil s náleŷitým časovým předstihem. Co vřak ĉert nechtěl, zrovna když byl u nejdůleŷitějši ĉásti proslovu „mrtvej politik dobrej politik“, někdo zvoní, jako kdyby šlo přinejmenším o ŷivot, a když jde o ŷivot, je zapotřebí okamŷité akce. Paní Pitěrová proto spěĉhá otevřít a světe div se, za dveřmi stojí sympatický mladý obchodní zástupce v ořuntělem obleku s kravatou

utaženou tak, že jen sípe. Paní Pitěrová se musí hodně předklánět, aby dešifrovala tu záhadnou mluvu, a když už to chroptění trvá nějakou chvíli, raději zavolá svého muže, který si ví rady v každé situaci. Pan Pitěra je ve velmi přátelském rozpoložení, jednou rukou tahá za utaženou kravatu a druhou pohlavkuje nezvaného hosta, co se do něj vejde. Je to důležité zejména proto, aby se mu okysličily mandle, což je velmi důležité pro správnou artikulaci a sílu hlasu. Nutno přiznat, že to pan Pitěra s přívodem kyslíku přehnal, protože nezvaný host z té přemíry čerstvého vzduchu upadl do krátkého, ale velmi hlubokého kómatu. Pan Pitěra je ovšem jakožto bývalý lapiduch v ožívování mrtvol přinejmenším stejně tak efektivní jako při okysličování mozku, a tak hodí kravaťáka jedním vrzem do vany a pěkně od hlavy až k patě ho zkropí ledovou vodou, až se ptáček konečně rozezpívá. Pan Pitěra už měl co do činění s nejrůznějšími vykutálenci, ale tenhle se zdá být extratřída, že prý je obchodním zástupcem nového mobilního operátora Muflon, a. s., který spolupracuje s Jebefonikou O2. Panu Pitěrovi exkluzivně nabízí zvýhodněný tarif a k tomu zájezd pro dva někam. Pan Pitěra je tím nečekaným přílivem pozitivních zpráv mile překvapen, a proto vyzve vykutálence k dalšímu obchodnímu jednání. Nejvhodnější místo pro obchodní schůzky všeho druhu je v kuchyni nad dřezem, kde je pan Pitěra na domácím hřišti, a tudíž bez vnějšího tlaku a ovlivňování jakéhokoliv druhu. K projednání obchodních záležitostí je přizván také pan Miloš Nguyen jakožto zkušený obchodník, protože v takovéto vypjaté chvíli je každá rada drahá. Po prostudování všech relevantních podkladů je pan Pitěra za nemalého příspěví pana Miloše pevně rozhodnutý, že využije možnosti bezplatného zájezdu pro dva někam, ovšem lumpárny typu zlevněný tarif